

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 265.

Trettende Sæssion.

62de Møde.

Onsdagen den 18de Decbr. Kl. 12.

(Fortsat.)

M. Sage: Der er jo Meget, som taler for at afflutte Statsregnskabet den 31te Marts, hvorved man altsaa strax efter den Dag vil kunne forelægge et Regnskab; det kan jo ogsaa ved at blive ret indøvet medføre det Gode, at Afregninger, som maaskee ellers trække sig ud efter den 31te Marts, ville faae den Bane at komme saa hurtigt ind, at det, der staaer tilbage udover 1ste April, ikke bliver saa betydeligt, som det hidtil har været. Men det forekommer mig rigtignok, at dersom et Statsregnskab, affluttet den 31te Marts, ikke skal blive meget vilbøden, komme frem i en uønskelig Form, saa maa der i dette Regnskab tilføies alle de Poster, som endnu staae usgjorte, det vil sige: dersom der til et Ministerium under de forskellige Afdelinger er bevilget de og de Summer, men der af en eller anden Grund endnu ikke er forbrugt af de paa Finantsloven bevilgede Penge, saa maae de føres op som en Saldo, som er det vedkommende Ministerium tilhørende, og altsaa hører til Bevillingen for det paagjældende Finantsaar. Naar man ikke gjør det, saa indtræffer det jo, hvad der blev gjort opmærksom paa, at Statsregnskabet vilde udvise ganske andre Summer, end det senere vil komme til at vise. Det kan ikke frembyde større Besværlighed for Statsregnskabscontoiret end for andre større Forretninger, der bære sig ad paa den Maade, at de slutte af paa en vis Dag, uden nøie at

vide Beløbet af de Poster, der umuligt kunne være afgjorte den Dag. Vil man ikke gaae frem paa den Maade, saa forekommer det mig at være rigtigst, at man tager nogen Tid for, saaledes som det hidtil har været gjort, at samle de Poster ind under Regnskabet, som ikke kunne have været afgjorte den 1ste April, og at Regnskabet altsaa paa den Maade kommer ud endeel senere, end det kan komme ud paa den første Maade. Hvilken af de to Maader der er den praktisk rigtigste, tør jeg ikke have nogen Mening om, men at slutte af paa den Maade, at man opfører, hvad der nu er forbrugt af Bevillingen, det synes mig at indeholde et Svær paa Talen om Efterbevilling og Tillægsbevilling. For mig er der ingen anden Tillægsbevilling i Finantsregnskabet end den, der gaaer ud paa at forlange Bevillinger for Penge, der ere givne ud uden Rigsdagens Samtykke; det er det, jeg kalder en Tillægsbevilling, og ved at nævne Tillægsbevilling vil jeg tillade mig at udtale det Haab, at vi saa saa saa Poster paa disse Love som muligt. Jeg troer, at en ikke ringe Indskrænkning maa kunne finde Sted, naar vedkommende Ministre ere meget strenge med ikke at forlange Andet af Thinget, end hvad der er saa at sige uundgaaelig nødvendigt. Vi have her et Par Exempler i saa Henseende, som vi siden kommer til. Jeg skal ikke forlange Striden om Gjenbevillinger; det forekommer mig at være en aldeles unyttig Ting. Dersom Finantsministeren har givet et Beviis for Penge, som han skal betale, og dette Beviis ikke bliver ugyldigt, naar det ikke præsenteres den 31te Marts, saa kan der ikke blive Tale om nogen Gjenbevil-